

Különösen kedves jelenet ez nekem, mert Fra Angelico *Noli Me Tangere* c. freskójának (1425-30. Fresco 180 x 146 cm. Cell 1, Convent of San Marco, Firenze) hű mását (kilenc évvel ezelőtt) a házunk falára festette egy festőművész családtagunk. A kép azóta is, eredeti színvilágát megtartva, ott tündököl, s mindig csodálatot vált ki belőlem, ahányszor csak ránézek. Mindig azt a benyomást árasztja bennem, mintha valamiféle misztikus fátyol mögött zajlanának az események, ott a kertben hajnalban.

Mária Magdolna a sírkertben bolyongott. Mint egy eszelős, tébolyult nő. Szerette őt nagyon. Talán kiemelkedőbben, mint mások. Heves, nagy érzelmekkel és akár testet érintő közelséggel. Hiánya tán neki fáj legjobban. Szétesett, a fájdalomtól, a megrázó események tényétől, a hiánytól és frusztrációtól pszichotikus állapotban egyértelműen látja, hogy Jézus teste eltűnt a sírból. Pedig azért ment, hogy elvigye onnan. Nem tudja hogyan, nem tudja hová, csak megérinthesse, csak újra megcsókolhassa a lábát, csak birtokolhassa még őt érzékszerveivel. Elsötétedett a világ, talán az eszméletét is rövid időre elveszítve két angyallal kerül párbeszédbe, majd pedig, hátra fordulva egy pillanatra lát valakit, talán a kertészt, aki megszólítja, sőt nevéen szólítja őt. Ahogy újra megfordul, már a Mestert ismeri fel, s mindenképpen meg akarja érinteni, de ez a szándék elutasításra talál. *Noli me tangere!* Ne érints engem! Ebben az állapotban, ebben a lázálomszerű látomásban megéri, hogy a test érintése, újra birtoklása, visszatartása helyett nagyobb küldetést kap. Hírnökké kell válnia. A szerepet-feladatot megéri. Az elengedés-mozzanat, mint megtérés, a lelkében megtörténik, s visszatérve a valóságba, a transzcendens látomást a realitás talajára helyezve elindul az Úton. „.... Elment, és hírül adta a tanítványoknak magánlátomásának tartalmát: „Láttam az Urat, s ezt mondta nekem.”

Testvéreim! Tegyük fel magunknak a kérdéseket:

- Vajon én mennyire ragaszkodom, mennyire akarom birtokolni a régen megszerzett és szellemi komfortzónámat meghatározó felismeréseket? Képes vagyok-e azokat úgy elengedni, hogy közben felismerjem a fejlődés követelményeit, melyeket meg kell lépnem?
- Felismerem-e, komolyan veszem-e a tudattalanom felől érkező üzeneteket?
- Vajon nekünk vannak-e misztikus élményeink, s azok tettekre sarkallnak-e bennünket?

Csizovszki Robi, Sopron